

Ons kleine wereldje...

Wij kinderen werden door onze ouders en onze omgeving afgeschermd van de nareigheid van de oorlog. De weinige dingen die je als kind meekreeg ontsproten meestal uit de sterke verhalen van de grotere jeugd en waren maar gedeeltelijk waar.

Daardoor leefde je in een soort van fantasiewereld waarin de oorlog werd gereduceerd tot een stripverhaal waarin een zekere meneer Hitler de hoofdrol speelde. Wie Hitler was en wat hij allemaal uitspookte daar hadden wij kinderen allemaal geen weet van, dat was iets voor de grote mensen want die konden de krant lezen en in enkele gevallen naar de radio luisteren.

Ons wereldje was maar klein. Het gehucht Viel, dat was al ver weg. De enkele keer dat je er kwam was op de stang van de fiets van je vader, onderweg naar Doenrade waar Pap bij de familie Mertens de eieren haalde. Of Jabeek waar hij sla plantjes kreeg voor in de tuin, om nog maar niet te spreken van Amstenrade waar ik moest passen voor het Eerste Communiepakje en een broek met korte pijpen.

In onze beleving lag Duitsland heel ver weg, ergens achter de boerderij van de familie Bender. Daar was de grens waar alleen smokkelaars s `nachts naar toe durfden.

Hillensberg, Susterseel, Wehr en Tuddern, dat was voor ons Duitsland, daar woonde de vijand; wisten wij veel, van Berlijn en Keulen, daar hadden we nog nooit van gehoord.

Toen tegen het einde van de oorlog de Duitsers begonnen terug te trekken zou dat volgens ons moeten gebeuren via de Hillensbergerweg, want daar was de grens en vandaar was de vijand immers ook gekomen.

Cor Geilen